

маше обычай за исповѣданіе на духовники или пророцы. Нито Давидъ имаше такъвъ обычай, но ся исповѣда на Бога. Виж. 2 Цар. 24; 10: Пс. 32; 5: 51; 4.

3) *Десеть-тъ прокажени.* “Като влазяше Христосъ въ едно село, срѣщяхъ го десеть прокажени мъжје, които ся спрѣхъ отъ далечъ, и они подигнхъ гласъ та рекохъ: Исусе учителю, помилуй ны. А Исусъ като ги видѣ, рече имъ: Идѣте та ся покажѣте на священники-тъ. А они като отивахъ очистихъ ся” (Лук. 17; 12-14). “Съ това,” казуютъ нѣкои, “Христосъ показува намъ че е далъ власть на священники-тъ да цѣрятъ наши-тъ душевны болести, за това трѣбува да припадамы на покаяніе, да исповѣдвамы грѣхове-тъ си на духовникъ-тъ и да искамы отъ него исцѣленіе.” Колко е криво туй тълкованіе! Проказа-та бѣше една заразителна болестъ, и за да варди Израйляны-тъ отъ нейъ Богъ, даде имъ различни знацы, чрѣзъ които священники-тъ като ги прѣгледувахъ ѣхъ познавахъ и затваряхъ прокаженный-тъ. Тоя законъ бѣше *гражданскій*. Священники-тъ не *очистяхъ* прокаженный-тъ, но само го показувахъ чистъ ли е или нечистъ, за да го затворятъ или пустнѣтъ. Христосъ проводи тия десеть прокажени на священники-тъ, не за исцѣленіе, но за да не ся види на народъ-тъ законопрѣстѣпникъ; и още искаше священники-тъ да бѣдѣтъ свидѣтели на голѣмо-то му чудо (Мат. 8; 4). Този примѣръ не ны учи да идемъ при священники-тъ за душевно исцѣленіе, но да ся молимъ Го-